

videre bemærkes, at den Paagjældende for Die-
blikket er 86 Aar gammel, saa forekommer det
mig dog virkeligt, som jeg i Begyndelsen af
mit Foredrag tillod mig at udtale, at det er
næsten uhyggeligt nu at skulle fremkalde en
slig Revision. Jeg synes, at dette Hensyn
alene maatte tilbageholde os fra at vedtage
en saadan Beslutning; men, hvis man ikke vil
finde, at en saadan Appel — om man vil —
til Føllesen maa gjøre sig gjældende, men man
vil betragte Forholdet strengt retligt, forekom-
mer det mig ogsaa, at der aldeles ingen Grund
er til en saadan Indstilling. Først og frem-
mest kunde det fremhæves, at ved „Rigsfor-
samlingen“ maaskee var forstaaet — jeg siger
ikke, at det er fuldkomment sikkert, at det er
forstaaet saaledes, men jeg tilstaaer, at jeg
personligen antager, at der er overveiede
Grunde for at antage det, — den først sam-
mentrædende Rigsforsamling. Men i ethvert
Fald vil det erindres, at Pensionsspørgsmaalet
ikke blev uberørt paa den grundlovgivende Rigs-
forsamling. Det vil erindres, at man ved
Grundlovens Vedtagelse tillige vedtog en mid-
lertidig Bestemmelse, der er den anden af de
Grundloven vedføjede midlertidige Bestemmelser,
og hvori det udtrykkeligt siges: „indtil den i
§ 22 bebudede Pensionslov udkommer, vil
enhver Embedsmand, der efter samme Para-
graph's Bestemmelse affædiges“, — det vil
sige enhver Embedsmand, der i Genhold til
Grundlovens § 22 affædiges af Kongen,
uden at have forbrudt sit Embede, — „er-
holde Pension efter de hidtil fulgte Regler.“
Spørgsmaalet maatte altsaa, forekommer det
mig, nu blot være dette: Er det da efter de
hidtil fulgte Regler, efter de Regler, der over-
eensstemmende med denne Paragraph i Grund-
loven skulde være gjældende, indtil Pensions-
loven udkom, og som altsaa — formener jeg
— have været fuldt gjældende indtil den 5te
Januar 1851, at Generallieutenant Rømer
har erholdt den omtalte Pension? Dette troer
jeg nu ikke fra nogen Side vil blive modsagt;
thi vel kan det maaskee være tvivlsomt, om
nogen Embedsmand, han være i hvilken som-
helst Stilling, han have gjort nok saa lang
Tjeneste, selv en Tjeneste paa 60 Aar, kunde
siges at have et sikkert og uafviseligt Krav

efter de hidtil gjældende Regler, som her er
Tale om, paa at erholde sin fulde Embeds-
indtægt i Pension, naar han gif af; men,
hvad der ikke kan være Tvivl om, er, at saa-
danne Embedsmænd, hvis Embeder bleve ind-
dragne, erholdt den fulde Indtægt i Pension,
og det er just det Tilfælde, der forelaa ved
Generallieutenant Rømers Affædigelse, idet
denne blev fremkaldt ved Ophævelsen af det
kongelige Generalcommissariatscollegium. Ja,
jeg skulde næsten troe, at, hvis der kunde være
Tale om nogen Revision af den da trufne
Bestemmelse, da var det maaskee muligt, at
Generallieutenant Rømer kunde fordre en højere
Pension. Jeg kjender ikke Forholdene saa nøie;
men det forekommer mig, at jeg i sin Tid har
hørt, at de 5,100 Rbd., der bleve tillagte
Generallieutenant Rømer, ikke vare Alt, hvad
han dengang oppebar, og, hvis han havde
Mere, hvis der altsaa ved denne Leilighed er
steet ham nogen Afkortning, vilde han høist
sandsynligt, efter den formeentlig rette For-
staaelse af den midlertidige § 2, endogsaa
kunne gjøre Krav paa en noget større Pension;
men dette er der jo naturligtvis ikke Grund
til at dvæle længere ved.

Det andet Punct, som jeg vilde bringe un-
der Omtale, er en ganske ubetydelig Post paa
10 Rbd., der ved kongelig Resolution af 24de
April 1808 er tilstaaet en Soldatbetjents Enke.
Nu er det sandt, at der i denne Resolution
blev tilføjet: „indtil hendes Datter — der
dengang var 6 Aar gammel — fyldte sit 18de
Aar“. Hun skulde altsaa efter selve Resolu-
tionens Bydende have ophørt at nyde disse
10 Rbd. i Aaret 1820. Men, hvorledes det
nærmere er gaaet til, er mig ubekjendt; nok,
hun er vedbleven siden at oppebære de 10 Rbd.
fra Aar til andet. Der foreligger jo for Die-
blikket ikke nogen nærmere Oplysning om,
hvad der kan have foranlediget denne Feiltag-
else; men det er fremhævet, at der af Kong
Christian den Ottende under 3die Juli 1840
er approberet en Bestemmelse, angaaende de
Pensioner, der skulde udredes, og hvorpaa hun
med mangfoldige Andre er opført til at nyde
dette Beløb. Det synes altsaa, at der, ganske
affæet fra Billighedshensynet, ogsaa for hendes
Vedkommende maa kunne gjøres et retligt Gen-